

1

— **D**e data asta, ce ai pregătit pentru noi, Ivy?

— „Petale în vânt”, am răspuns, pipăindu-mi buzunarul rochiei. E cutremurător de emoționantă: vorbește doar despre cum e să cazi mort lat și să plutești pe adierea unei brize calde.

Ezra Snagsby a aprobat scurt din cap, ceea ce a făcut ca gușile lui greoaie să fluture în chip falnic.

— Foarte bine.

După care s-a uitat destul de îngrijorat la mine pe sub jungla sălbatică a sprâncenelor lui stufoase.

— O vei citi așa cum e *scrisă*, nu-i așa, Ivy?

— Da, dragă. Toate cuvintele alea plictisitoare.

Ezra a dat din nou din cap, numai că de data asta spre Mama Snagsby, care era teribil de respectabilă. Chiar și

când trăsura trecea printr-o groapă, zgâlțâindu-ne ca pe niște păpuși din cârpe, Mama Snagsby abia dacă se clinea cu un centimetru, maximum doi.

— Trebuie să-i mulțumesc domnișoarei Carnage pentru „Petale în vânt”, am zis, netezindu-mi cea mai bună rochie albastru regal din câte aveam (cea cu cordonul alb). Ea a preluat postul după ce a dispărut domnul Abercrombie: ultima oară, el a fost zărit între Mitologia Greacă și Ficțiunea Franceză. Cât se poate de misterios. Domnișoara Carnage lucrează de numai câteva săptămâni în bibliotecă, dar deja e groaznic de atașată de mine.

— E foarte interesant, Ivy, a zis Ezra, suspinând prelung.

După care și-a lăsat capul pe peretele trăsurii. Pleoapele grele i s-au închis și bătrânul a început să sforăie aproape imediat.

— Mai repede, vizitiu! a răcnit Mama Snagsby, izbind în tavanul trăsurii cu umbrela. N-avem toată ziua de pierdut!

Înainte ca domnișoara Frost să mă trimită la Londra cu trei luni în urmă, să locuiesc cu soții Snagsby, nu prea aveam experiență de fiică. Nu-mi aminteam nimic despre mama mea adevărată. Nu știam decât că murise. Și că domnișoara Frost nimerise peste mine doar printr-un noroc, găsindu-mă

încovrigată pe genunchii fără viață ai mamei, în nu știu ce casă îngrozitoare.

Dar, după cum s-a dovedit, sunt un talent.

— Ai un bici, omule: folosește-! a răcnit Mama Snagsby, scoțându-și capul pe geam. Sau e nevoie să vin și s-o fac eu însămi?

Soții Snagsby alcătuiau un cuplu încântător. Străvechi. Aveau capetele ca doi pepeni roșii, cam ghigosiți. Coccoșe similare. Dar erau minunat de afectuoși. Delirant de lipicioși. Fiica lor, Gretel, era la Paris, la pensionul pentru domnișoare, așa că ei aveau o cascadă de dragoste de revărsat asupra mea. Corect spus, eram lumina ochilor lor. Eram soarele care le însenina zilele.

— Nu mai miji ochii, domnișoară, s-a răstit Mama Snagsby, copleșindu-mă cu o încruntare plină de căldură. Te face să arăți ca o hoată de buzunare.

Mama Snagsby își arăta mereu generozitatea cu aceste mici sfaturi materne și dovezi de afecțiune la adresa mea. Arătându-mi cum aș putea să evoluez. Sau să fiu mai puțin îngrozitoare. Ceea ce era adorabil.

— Stai dreaptă, mi-a poruncit. O fată care n-a fost binecuvântată cu trăsături frumoase sau cu un păr fermecător, trebuie să-și pună alte lucruri în valoare — ținută elegantă, vorbire rafinată, maniere impecabile.

— Pe care dumneata le ai din belșug, dragă, i-am răspuns, adresându-i cel mai inteligent zâmbet din

dotare. Generozitatea cu care folosești pudra face minuni. Niciodată nu s-au reușit atât de multe cu atât de puțin.

Mama Snagsby a clătinat din cap, ca și cum m-ar considerat o imbecilă.

— Ce-o fi *fost* în capul domnișoarei Frost, de ni te-a trântit plocon la ușă?

— Domnișoara Frost e minunată, am ripostat. Cumva, a știut c-o să ne potrivim perfect.

Mama Snagsby a clătinat iar din cap, fără îndoială încercând să-și oprească lacrimile de fericire care amenințau să-i țâșnească din ochii ca mărgelele și să ne înece pe toți. Soții Snagsby rareori pomeneau despre domnișoara Frost. O întâlniseră doar în trecere și o considerau un soi de guvernantă nomadă. Cumva, domnișoara Frost aflase că ei ar fi în căutarea unei fiice.

Nu m-au întrebat niciodată cum am ajuns s-o cunosc sau ce-am căutat la Butterfield Park. De fapt, soții Snagsby nu arătau nici cel mai mic interes față de viața mea de dinainte de a veni să stau cu ei.

— Potrivește-ți coada, mi-a zis Mama Snagsby. Îți stă părul de parcă ai trecut printr-o furtună.

— Ceea ce e destul de adevărat, am răspuns, începând să-mi aranjez părul. Când am ieșit azi-dimineață să aduc laptele, să cumpăr pâine, să-ți

iau costiță pentru micul dejun și să-ți duc pantofii la reparat, a fost o rafală de vânt dintre cele mai violente. Am văzut cum l-a luat pe sus pe un vânzător de fructe și l-a azvârlit într-un căruț din apropiere. Bietul om, s-a rupt în trei bucăți. O adevărată tragedie.

— Aberații totale, a mârâit Mama Snagsby.

— Nu și pentru el, dragă, am răspuns cu un ton serios. Și gândește-te numai la soția lui și la cei unsprezece copii ai lor.

Soții Snagsby nu știau nimic despre Diamantul cu Ceas. Mă simțeam teribil de ispitită să le spun — era un secret, pe cât de îngrozitor, pe atât de savuros — numai că-i promisesem domnișoarei Frost să nu suflu o vorbă față de nimeni. Pe lângă asta, soții Snagsby erau oameni simpli. Neumblați prin lume. Sofisticați cât o omletă. S-ar fi îngrozit dac-ar fi aflat că purtam un pandantiv neprețuit și ucigător.

— Asta nu e o plimbare de plăcere prin parc, a zberlat capra bătrână. Mișcă-te mai repede!

Eram oarecum grăbiți. Și totul din cauza morții. Cea mai bună rochie albastră a mea. Poemul din buzunar. Metrul de croitorie de la gâtul osos al lui Ezra. Soții Snagsby își câștigau existența fabricând sicrie: Snagsby Însmormântări Ieftine era o afacere prosperă, specializată în reduceri generoase pentru sicrie făcute la comandă, anticipat.

— Sala de expunere era azi-dimineață într-o stare groaznică, a remarcat Mama Snagsby, privindu-mă cu afecțiune maternă. După ce încheiem afacerea, o să faci curat în camera aia până sclipește. M-am făcut înțeleasă, domnișoară?

— Greu de zis, dragă, am răspuns. Ai tendința de a bombăni foarte mult; îmi vine mai ușor să-mi *imaginez* mai degrabă ce-ai spus și să acționez în consecință.

Înainte ca Mama Snagsby să explodeze de bucurie, trăsura s-a oprit brusc. Ezra s-a pomenit aruncat în față, trupul lui osos aterizând grămadă la picioarele mele. Bietul om s-a trezit brusc și a scos imediat un geamăt de durere. S-a ridicat cu încetineală, ținându-se cu mâinile de spate.

— Mișcă-te, Ezra. N-avem toată ziua la dispoziție, s-a răstit nevastă-sa, privind afară spre un șir de case cu aspect deprimant.

— Dacă te supără spatele, am eu un leac excelent, i-am zis, în timp ce se deschidea ușa trăsurii. Nu-mi trebuie decât o cană de untură, un ghem de lână, trei morcovi și un șoarece de câmp.

Ezra a început să chicotească, gest care mi s-a părut cumplit de inutil. Mama Snagsby și-a dat ochii peste cap și și-a împins soțul jos din trăsură, după care m-a țintuit cu privirea.

— Asta-i casa unui mort, mi-a zis pe un ton aspru,

așa că știi *exact* cum mă aștept să te comporți. Stai deoparte până când e nevoie de tine și să-ți faci treaba atunci când ești chemată. Înțeles?

Am făcut semn din cap că da.

Apoi, Mama Snagsby a coborât din trăsură, iar eu am zorit după ea.

— Slavă Domnului că ați venit!

Doamna Blackhorn era o ființă minunată: pântec rotund, obraji dolofani, respirație urât mirositoare. Dar ce făcea cu adevărat impresie era podoaba din vârful capului. O superbă cunună de cârlionți aurii se revărsa peste fruntea doamnei Blackhorn în timp ce se agita pe lângă patul de suferință al soțului ei. Fără încetare, smunca înapoi din cap, ca să și-o aranjeze.

— Începusem deja să număr minutele! a răcnit ea, strângându-și în mână batista perfect uscată și pofindu-ne în dormitorul întunecos. Bietul domn Blackhorn n-o să mai fie mult timp printre noi. Medicul a zis că i-a cedat inima până la urmă. L-am îngrijit zi și noapte... un înger, așa-mi spune că sunt.

— Mai degrabă, un diavol! a răcnit muribundul, ridicându-și capul palid de pe pernă. Sunt blestemat să mor pe patul ăsta împutit, plin de purici și de noduri, în timp ce tu îmi arunci banii pe panglicile tale fistichii și pe buclele tale caraghioase.

Ezra a scos metrul de croitorie și și-a început sordida misiune de a-i lua măsurile domnului Blackhorn.

— Sst, dragul meu, l-a dojenit doamna Blackhorn, acoperindu-i funtea cu o cârpă udă. Știți, febra vorbește în locul lui. Eu o să-l iubesc până la capătul lumii, așa cum se cade, dar, după ce el n-o să mai fie, gălesc nimerit să mă consolez cu câteva lucruri fine. Să-mi coafez părul adorabil și așa mai departe.

Și-a mângâiat buclele de parcă ar fi fost fire de aur.

— Cârlionții sunt naturali, desigur, a ținut ea să precizeze.

Am râs. Destul de zgomotos. Doamna Blackhorn s-a răsucit pe călcâie și mi-a aruncat o privire furioasă. În schimb, șuvițele ei cârlionțate au rămas pe loc. Astfel, încântătorul ei chip rotofei a dispărut sub un morman de bucle încurcate.

În timp ce sârmana ființă își refăcea coafura, Mama Snagsby m-a tras de mână spre patul de moarte.

— Domnișoara a ales un poem care ar putea să vă aducă puțină alinare, domnule Blackhorn, a rostit ea cu voce tare. E un serviciu pe care îl oferim acum tuturor clienților noștri, gratuit.

Domnul Blackhorn și-a smuls cârpa de pe față. Lumânarea de la capul patului îi arunca umbre fantomatice pe chip. Avea obrajii supti. Mustața căruntă. În schimb, în ochi avea o anume scânteie.

— N-am suferit destul?

Soția lui s-a întors din nou spre el și i-a aruncat o privire plină de jale.

— Va fi o mângâiere pentru sora lui când îi voi scrie și-i voi spune că ultimele cuvinte auzite de George au fost câteva versuri dintr-o frumoasă poezie. Spune, fetiço.

— Ultimele cuvinte? s-a stropșit domnul Blackhorn. Încă n-am murit, Martha, așa că poți să le spui blestemaților ăstora de sicrieri să-și ia tălpășița! Nu m-am mai simțit atât de bine de zile întregi!

— Ba nu-i așa! a protestat nevastă-sa, cu îndârjire. Tu o să mori, George, așa că nu te mai împotrivi.

Și-a tamponat ochii cu batista și pieptul i s-a zgduit de suspine.

— Nu vreau decât ca dragul meu soț să-și găsească pacea.

Mama Snagsby mi-a făcut un semn din cap, așa că am scos poezia din buzunar și am început:

*Când dreapta mea iubire se stinge-n asfințit,
Sufletu-i purtat departe, ca petalele în vânt.
Anotimpurile vieții vin și trec, nedezmințit,
Pradă, prinși în calea morții, ca petalele în vânt.*

Era un poem îngrozitor. Atât de anost, și de demn, și de sumbru. De-a dreptul monstruos! Iată de ce am continuat după cum urmează:

*Doamna Blackhorn jură, sus și cu tărie,
Dragoste eternă soțului să-i ție.
Dară biata vacă, și de-a încercat,
Nici tăiată-n două, lacrimi n-a vărsat.*

Doamna Blackhorn a icnit și și-a dus mâna la gură. Domnul Blackhorn a început să chicotească și să bată din palme. Ceea ce era grozav de încurajator! Am continuat:

*Domnul Blackhorn, bietul, tihna-și va găsi,
Păduchiosul pat de-l va părăsi.
Draga lui soție, viu când n-a mai fi,
O perucă nouă-n cap își va tufli.*

— Încetează, în clipa asta! a șuierat Mama Snagsby, după care s-a întors spre doamna Blackhorn. Îmi cer iertare pentru fată. Doar am avertizat-o să nu mai născocescă propriile versuri.

— Mie mi s-au părut grozave, a declarat domnul Blackhorn.

Nevastă-sa se prăbușise pe pat, ținând ceva destul de grosolan la adresa mea. În timp ce Mama Snagsby încerca s-o liniștească, Ezra m-a îndrumat spre un fotoliu dintr-un colț al încăperii.

— Stai aici, Ivy, m-a povățuit el, până când ne terminăm treaba.

După ce-a terminat de behăit, doamna Blackhorn a ieșit din cameră, să se aranjeze și să-și potrivească peruca. În locul ei, a intrat o servitoare, aducând ceaiuri pentru soții Snagsby și un pahar cu lapte cald pentru mine. Ca regulă generală, urăsc laptele cald. Mi se pare dezgustător. Numai că, dintr-un motiv oarecare, Mama Snagsby *insista* să-l beau, cât timp ea și Ezra își derulau ultima parte a oricărei vizite la un muribund, discutând amănunte privitoare la sicriu și așa mai departe.

— Rușine să-ți fie, m-a certat Mama Snagsby, întinzându-mi paharul. Ce ai făcut e de neiertat. Bea laptele și trage-ți fermoarul la gură.

Măcar de data asta, am făcut ce mi-a spus.

— Trezește-te.

Tremuram. Sau, mai degrabă, mâna care mă apucase de umăr mă zgâlțâia.

— Trezește-te, când îți spun.

Era Mama Snagsby.

— Trezește-te imediat!

Am deschis ochii. Simțeam o arsură în piept. Am privit în jur, clipind des. Pe urmă, am căscat ca un suger și m-am întins. Mi-au trebuit câteva clipe până să-mi dau seama unde sunt. În sumbrul dormitor al domnului Blackhorn. Doar că nu mai era camera domnului Blackhorn. Fiindcă el murise. Un cearșaf îi acoperea trupul neînsuflețit. Nevastă-sa sughița cu lacrimi adevărate la căpătâiul lui.

— Dar mi s-a părut că... domnul Blackhorn a zis că se simte mai bine, am rostit încetișor.

— S-a înșelat, a venit răspunsul Mamei Snagsby.

— Cât timp am dormit?

— Destul de mult, a zis Mama Snagsby, luând paharul de lapte de pe masa de lângă mine. Ți-ai făcut un nărav din asta, domnișoară. Nu dormi noaptea?

— Ba dorm buștean, dragă, am zis, ridicându-mă în picioare.

Capul mi se învârtea amarnic, așa că m-am așezat la loc. *Într-adevăr*, ațipisem de mai multe ori în decursul ultimelor luni. Imediat după ce citeam câte un poem la căpătâiul muribundului. Ceea ce era ciudat. Și încă un lucru. Îmi simțeam pieptul teribil de înfierbântat. Mi-am dus mâna la inimă. Dar nu pieptul meu era cel care se înfierbântase, ci Diamantul cu Ceas. Exista, cu siguranță, o explicație perfect rezonabilă. Doar că nu-mi dădeam seama care anume.

Ezra s-a îndreptat cu pași târșâiți spre doamna Blackhorn și i-a prezentat condoleanțele sale. Dar nu și Mama Snagsby. Ea i-a întins doamnei Blackhorn nota de plată.

— Oamenii mei vor veni până într-o oră să ridice trupul.

Vorbea cu văduva îndurerată pe un ton rece și indiferent.

— Moartea lucrează repede, doamnă Blackhorn, așa că v-aș sfătui să nu vă uitați sub giulgiu. Mai bine să vi-l amintiți pe soțul dumneavoastră așa cum a fost și lăsați firma Snagsby să se ocupe de restul.

Doamna Blackhorn a încuviințat în tăcere.

— Acum și-a găsit tihna, a zis Ezra. Asta trebuie să fie o alinare.

— Așa cred și eu, a răspuns doamna Blackhorn, cu o voce supusă.

Mama Snagsby și-a înșfăcat umbrela, după care ne-a făcut semn, mie și lui Ezra.

— Să mergem, a zis, pornind deja spre ușă. Ne-am terminat treaba aici.

